

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **Svaz vodovodů a kanalizací JIHLAVSKO**, IČO: 48460915
sídlem Žižkova 1867/93, 586 01 Jihlava
zastoupený advokátem JUDr. Oldřichem Chudobou
sídlem Při Trati 1084/12, 141 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

za účasti: **městys Luka nad Jihlavou**
sídlem 1. máje 76, 588 22 Luka nad Jihlavou
zastoupený advokátkou JUDr. Boženou Zmátlovou
sídlem Dvořákova 5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2018, č. j. KUJI 91722/2018, sp. zn. OOSČ 777/2018 OOSC/9,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2018, č. j. KUJI 91722/2018, sp. zn. OOSČ 777/2018 OOSC/9, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám jeho advokáta, JUDr. Oldřicha Chudoby, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce brojí proti výše označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl návrh žalobce, aby žalovaný svým rozhodnutím nahradil projev osoby zúčastněné na řízení (dále také jen „Městys“) s uzavřením smlouvy uvedené v příloze č. I předmětného návrhu.
2. Dle žalobcova návrhu tak měl žalovaný rozhodnout o nahrazení projevu vůle Městysu s uzavřením Smlouvy o majetkovém a finančním vypořádání v souvislosti s vystoupením Městysu ze Svazu vodovodů a kanalizací JIHLAVSKO (dále také jen „Smlouva“) a Dohody o úpravě vzájemných práv a povinností vlastníků provozně souvisejících vodovodů (dále také jen „Dohoda vlastníků“; zde soud poznamenává, že součástí žalobcova návrhu byly celkem dvě takové dohody, které se vztahovaly k odlišnému vodohospodářskému majetku, v dalším textu rozsudku však jsou označovány v jednotném čísle).
3. Rozhodnutí žalovaného ve výše vymezené věci považuje žalobce za nicotné, nezákonné a nepřezkoumatelné, které zásadním způsobem porušuje žalobcova veřejná subjektivní práva garantovaná Listinou základních práv a svobod, konkrétně právo na spravedlivý proces, na soudní ochranu a zákonného soudce a také právo vlastnit majetek. Proto žalobce navrhl, aby soud buď vyslovil nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí, nebo aby toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě žalobce (dále také označený jako „Svazek“) uvedl, že byl založen v roce 1993 jako zájmové sdružení právnických osob dle zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení) – dále jen „obecní zřízení z roku 1990“ – a zákona č. 40/1964 Sb., Občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník z roku 1964“). Žalobce vznikl na základě spolupráce zakladatelských obcí na Jihlavsku, které se rozhodly pro jeho založení zejména z důvodu společného zajištění provozování vodohospodářského majetku nabytého v rámci privatizačních projektů z období let 1991 až 2000 jednotně pro celé území.
5. Žalobce byl založen na základě zakladatelské smlouvy Svazu vodovodů a kanalizací JIHLAVSKO uzavřené dne 2. 7. 1993 (dále jen „Zakladatelská smlouva“), jejíž součástí tvoří stanovy svazku měst a obcí (dále jen „Stanovy“). K úpravě Stanov došlo v roce 2001 v důsledku nahrazení obecního zřízení z roku 1990 zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) – dále jen „obecní zřízení“. Nyní má žalobce postavení dobrovolného svazku obcí dle § 46 obecního zřízení.
6. V souladu s § 50 odst. 2 písm. h) obecního zřízení obsahují Stanovy podmínky přistoupení ke svazku obcí a vystoupení z něj, včetně vypořádání majetkového podílu. V tomto smyslu Stanovy v čl. 8.4 upravují a člení jednotlivé typy majetku, s nímž žalobce hospodáří či jej vlastní. Dále čl. 10.4 Stanov upravuje problematiku majetkového podílu obce ve Svazku. Stanovy rovněž v čl. 12.4 upravují způsob vypořádání majetkového

podílu obce po jejím vystoupení ze Svazku, přičemž dle něj musí Svazek a vystoupivší obce do 1 měsíce ode dne zániku členství obce uzavřít Smlouvu. Způsob majetkového a finančního vypořádání, který musí být obsahem Smlouvy, tedy je její podstatnou náležitostí, je upraven v čl. 12.6 (vypořádání majetkového podílu obce dle čl. 10.4 Stanov), čl. 12.7 (vypořádání ve vztahu k místnímu infrastrukturnímu majetku) a v čl. 12.8 (finanční vypořádání ve vztahu ke společnému infrastrukturnímu majetku) Stanov. S vystoupením obce ze Svazku a s vypořádáním majetkového podílu této obce je spojena také zákonná kontraktační povinnost stanovená zákonem č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích) – dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“. Povinnost uzavření takové Dohody vlastníků upravuje § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, přičemž uzavření takové dohody je předpokladem bezvadného provozování a užívání příslušného vodohospodářského majetku (viz např. § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích).

7. Městys ukončil své členství ve Svazku vystoupením ke dni 31. 12. 2014 a od 1. 1. 2015 tak není jeho členem. Žalobce přitom respektoval způsob vzájemného majetkového a finančního vypořádání dle čl. 12.6 a 12.7 Stanov a Městysi opakovaně předložil návrh Smlouvy, který respektuje příslušná pravidla Stanov. Městys však odmítá své kontraktační povinnosti ve smyslu Stanov dostát (ačkoli jiné obce, které byly v podobném postavení jako Městys, smlouvy o majetkovém a finančním vypořádání, jakož i dohodu vlastníků dle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, akceptovaly). Městys sám ani žádný návrh potřebné smlouvy nepředložil a namísto toho podává nesmyslné návrhy na zahájení sporných řízení. Proto byl žalobce nucen podat návrh (původně žalobu) na nahrazení projevu vůle Městysu uzavřít Smlouvu a Dohodu vlastníků.
8. Žalobce se, jak již bylo naznačeno, původně žalobou ze dne 29. 1. 2018 podanou u Okresního soudu v Jihlavě domáhal nahrazení projevu vůle Městysu uzavřít Smlouvu dle Stanov a současně Dohodu vlastníků dle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích. Usnesením Okresního soudu v Jihlavě ze dne 27. 4. 2018, č. j. 8 C 6/2018-96 (dále jen „Usnesení OS v Jihlavě“), které bylo následně potvrzeno usnesením Krajského soudu v Brně-pobočka v Jihlavě ze dne 20. 8. 2018, č. j. 54 Co 154/2018-141 (dále jen „Usnesení KS v Brně“), byla věc postoupena žalovanému s odůvodněním, že je příslušný pro projednání sporů vyplývajících z veřejnoprávních smluv dle § 160 odst. 1 a 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
9. Po postoupení věci žalovanému bylo prvním úkonem žalovaného v řízení zaslání přípisu ze dne 14. 11. 2018, č. j. KUJI 85130/2018 OOSČ 777/2017 OOSC/5 (dále jen „Přípis“), v němž žalovaný žalobci sdělil, že dle § 169 správního řádu vede pod sp. zn. OOSČ 777/2018 sporné řízení o nahrazení projevu vůle. Současně v tomto Přípisu vyzval žalobce a Městys k vyjádření se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, k čemuž stanovil lhůtu 15 dnů ode dne doručení tohoto Přípisu. Žalovaný dále v Přípisu uvedl, že po uplynutí této lhůty přistoupí k vydání rozhodnutí podle § 148 správního řádu. Pouhý týden od obdržení vyjádření žalobce ze dne 4. 12. 2018 (dále také jen „vyjádření žalobce“) žalovaný vydal nyní žalobou napadené rozhodnutí, které navíc nebylo rozhodnutím o části věci či mezitímním rozhodnutím dle § 148 správního řádu, jak žalovaný avizoval v Přípise. Toto rozhodnutí žalovaného bylo překvapivé, ve věci neproběhlo dokazování, žalobcovy námitky nebyly vypořádány a věc byla i nesprávně hmotněprávně posouzena. Proto podal žalobce dne 19. 12. 2018 námitku podjatosti, o níž služebně nadřízená osoba nerozhodla usnesením.

10. Dané zásadní vady napadeného rozhodnutí vedou žalobce k formulování nynějších žalobních bodů. Předně se domnívá, že napadené rozhodnutí je nicotné, neboť žalovaný vůbec neměl pravomoc (věcnou příslušnost) o žalobcově návrhu rozhodovat. Dále žalovaný věc posoudil zcela nesprávně skutkově i právně – to, že návrhu nemohlo být vyhověno, žalovaný odůvodnil tím, že Městys neprojevil právní jednání, které by splňovalo všechny požadavky kladené na právní jednání; to ale svědčí o naprostém nepochopení podstaty žalobcova návrhu na nahrazení projevu vůle s uzavřením Smlouvy, resp. určení obsahu Smlouvy ze strany žalovaného. Byla zde dána kontraktační povinnost Městysu, žalobcův návrh obsahoval všechny podstatné náležitosti dle Stanov i dle zákona, pročez měl žalovaný návrhu v celém rozsahu vyhovět. I kdyby ovšem žalovaný návrhu nevyhověl v celém rozsahu, měl s ohledem na svou vlastní argumentaci možnost návrh upravit tak, že by mu vyhověl jen zčásti, tj. v rozsahu, v jakém jej považoval za souladný se Stanovami a zákonem o vodovodech a kanalizacích. K výše uvedenému přistupuje to, že žalovaný na věc zcela nesprávně aplikuje rozsudek Okresního soudu v Jihlavě ze dne 2. 12. 2016, č. j. 20 C 80/2016-506 (dále jen „Rozsudek OS v Jihlavě ze dne 2. 12. 2016“). V dané věci se pak jedná o povinnost uzavřít Smlouvu vyplývající ze Stanov a obecního zřízení, nikoli o povinnost ze soukromoprávní smlouvy o smlouvě budoucí ve smyslu § 1785 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), resp. dle § 50a a násl. občanského zákoníku z roku 1964 (zde žalobce upozorňuje na přechodná ustanovení občanského zákoníku vztahující se k závazkům a právním poměrům vzniklým před nabytím účinností občanského zákoníku). Proto jsou nesprávné i spekulativní úvahy žalovaného o speciální jednorozhodnutí promlčecí lhůtě dle § 634 občanského zákoníku. Zároveň je dle žalobce napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů – žalovaný neuvedl, v čem dle jeho názoru navrhovaná Smlouva překračuje způsob majetkového a finančního vypořádání dle Stanov, v čem jsou Stanovy neurčité a jaké vady vykazují, že není možné nahradit projev vůle Městysu s uzavřením Smlouvy. Mezi další vady napadeného rozhodnutí žalovaného (resp. řízení před ním) patří to, že pokud měl žalovaný za to, že předmětný spor je sporem ze soukromoprávní smlouvy o smlouvě budoucí, potažmo že o Dohodě vlastníků přísluší rozhodovat obecným soudům, měl v důsledku Usnesení OS v Jihlavě a Usnesení KS v Brně věc předložit jako negativní kompetenční konflikt k posouzení zvláštnímu senátu dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“ a „zákon č. 131/2002 Sb.“).

III. Vyjádření žalovaného, další podání žalobce a osoby zúčastněné na řízení

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na věcné správnosti svého rozhodnutí a plně odkazuje na jeho odůvodnění.
12. Osoba zúčastněná na řízení ve svém stanovisku ze dne 14. 1. 2020 uvedla, že dle jejího názoru je žaloba nedůvodná a jako takovou by ji měl soud zamítnout. Ohledně tvrzené nicotnosti napadeného rozhodnutí, která souvisí s otázkou pravomoci žalovaného ve věci rozhodnout, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že tuto problematiku již vyřešila judikatura, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, č. j. 10 As 258/2017-176, publikovaný pod č. 3725/2018 Sb. NSS (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). V dalším, s odkazem na čl. 12.4 Stanov, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobcem tvrzené právo na uzavření Smlouvy, resp. nahrazení projevu vůle s uzavřením Smlouvy, nevyplývá ani z žádného zákona, ani z jakékoli smlouvy mezi Městyssem a žalobcem, ani ze Stanov. I kdyby tomu

tak ale bylo, muselo by materiálně jít o smlouvu o smlouvě budoucí; přestože se osoba zúčastněná na řízení domnívá, že by se v tomto smyslu nejednalo o dostatečně určité ujednání, pak z procesní opatrnosti vnesla námitku promlčení dle § 634 občanského zákoníku, resp. dle úpravy obsažené v občanském zákoníku z roku 1964. Právo žalobce na určení obsahu smlouvy se promlčelo dne 1. 2. 2016. Rovněž podoba žalobcova návrhu není v souladu s § 1787 občanského zákoníku, pakliže se mělo jednat o návrh na nahrazení projevu vůle či návrh na určení obsahu budoucí smlouvy. Žalobcem tvrzená „vina“ osoby zúčastněné na řízení ohledně neuzavření Smlouvy je také v rozporu se závěry vyslovenými v rozsudku Krajského soudu v Brně-pobočka v Jihlavě ze dne 5. 12. 2017, č. j. 54 Co 543/2016-284, a usnesení téhož soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 72 Co 153/2017-650. Neopodstatněné se jsou i žalobní námitky tvrdící nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť toto rozhodnutí vykazuje všechny zákonné podmínky dle § 68 odst. 3 správního řádu. Předmětné rozhodnutí netrpí ani dalšími žalobcem tvrzenými hmotněprávními a procesněprávními vadami.

13. Ve věci podal žalobce repliku ze dne 23. 4. 2020, která reagovala na vyjádření osoby zúčastněné na řízení. Dle žalobce Stanovy jasně zakládají povinnost Městyse uzavřít do jednoho měsíce ode dne zániku členství ve Svazku smlouvu o majetkovém a finančním vypořádání, resp. tuto smlouvy (smlouvy) vypořádat. V tomto Stanovy korespondují s požadavky dle § 50 odst. 2 písm. h) obecního zřízení. Posledním dnem pro splnění povinnosti uzavřít Smlouvu či ji vypořádat byl den 31. 1. 2015, přičemž dle přesvědčení žalobce se právo stran na uzavření smlouvy o majetkovém a finančním vypořádání promlčuje ve lhůtě 3 let (pročež je námitka promlčení nedůvodná). Odkazy osoby zúčastněné na řízení na jí uváděná soudní rozhodnutí jsou nepatřičné, a to s ohledem na deficit v odůvodněních těchto soudních rozhodnutí. To plyne mj. z toho, že každá ze stran se může u soudu žalobou domáhat určení obsahu smlouvy, potažmo nahrazení projevu vůle druhé strany s uzavřením smlouvy dle návrhu žalující strany – na stejném principu fungují smlouvy o smlouvách budoucích. Dále měly obě strany, žalobce i Městys, povinnost uzavřít dohodu vlastníků dle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích. Na tento případ lze dle žalobce aplikovat § 560 občanského zákoníku z roku 1964; i kdyby se přitom nejednalo o vzájemný závazek, byl by s ohledem na okolnosti věci Městys v prodlení ve smyslu § 522 občanského zákoníku z roku 1964, či dle § 1975 občanského zákoníku. Žalobce pak překvapuje názor osoby zúčastněné na řízení ohledně jednoleté promlčecí lhůty: pokud by ta platila, promlčelo by se i právo Městyse na smluvní převod majetku ve vlastnictví žalobce, který by měl být Městysi převeden dle čl. 12.6 Stanov.
14. Konečně se ve věci vyjádřila osoba zúčastněná na řízení, a to podáním ze dne 1. 6. 2020. V něm uvedla, že se žalobce zřejmě domnívá, že je povinností Městyse uzavřít takovou smlouvu, jejíž obsah si vymyslel a navrhl žalobce. V kontextu celé věci je ale třeba říci, že je to sám žalobce, který jedná manipulativně, zneužívá chaos, který vytvořil, a také své postavení. V tomto smyslu a pro dokreslení celého případu osoba zúčastněná na řízení poukazuje na konkrétní postupy žalobce, jeho chování v různých řízeních, okolnosti jeho vzniku a fungování apod. Přitom Městys není povinen přijmout smluvní diktát žalobce, který není v souladu se Stanovami a nebyl řádně projednán. Osoba zúčastněná na řízení zmínila také některé další spory a rozhodnutí, které žalovaný v právně a skutkově příbuzných věcech vydal a s ohledem na celkové souvislosti by považoval zrušení nyní napadeného rozhodnutí, zejména pro nepřezkoumatelnost, za nesprávné a takový postup soudu za odporující zákonu.

IV. Posouzení věci soudem

15. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 a 2 s. ř. s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

IV. a) obsah napadeného rozhodnutí

16. V napadeném rozhodnutí žalovaný vymezil, že předmětem řízení byl požadavek žalobce k nahrazení projevu vůle Městysu, a tím nahrazení jeho souhlasu s podpisem Smlouvy a Dohody vlastníků tak, jak je předložil navrhovatel v příloze návrhu.
17. Zamítnutí návrhu žalovaný odůvodnil tak, že aby mohlo být žalobci vyhověno, musel by Městys projeviti či učinit právní jednání, které by splňovalo všechny zákonné požadavky kladené na právní jednání, tj. musela by být projevována vůle jednajících osob (Městysu) být návrhem smlouvy vázána, tato vůle by musela být vážná (schválená zastupitelstvem obce) a právní jednání by muselo být dostatečně určité, zjiitelné alespoň výkladem. V opačném případě by se jednalo o právní jednání zdánlivé, ke kterému by se nepřihlíželo (právní jednání nicotné).
18. Žalovaný se zabýval tím, jestli Stanovy naplňují podmínku dostatečné určitosti budoucího právního jednání. V takovém případě by se totiž dalo uvažovat, že Městys projevili vůli být takovýmto ujednáním vázán již samotným vstupem do Svazku.
19. Žalobce dle žalovaného odvozoval svůj nárok z čl. 12.4 Stanov, kde je uvedeno, že „*Smlouvy o finančním vypořádání mezi vystupující obcí a svazkem musí být vypořádány nejpozději do 1 měsíce ode dne zániku členství,*“ s následně uvedeným výčtem případných sankcí pro obě smluvní strany. V dalších bodech čl. 12 Stanov (konkrétně v bodech 12.6 až 12.8) jsou dle žalovaného vyjmenovány základní principy, ze kterých by měla smlouva o majetkovém a finančním vypořádání vycházet. I když podle žalovaného z čl. 12.6 až 12.8 Stanov jistá určitost ujednání vyplývá, jedná se spíše o principy, v jejichž souladu by měly být smlouvy vytvořeny. Tato ujednání zdaleka nereflektují složitost budoucích smluv o vypořádání, neobsáhnou všechny jednotlivé položky, které by se měly vypořádat. Též z těchto článků dle žalovaného nevyplývá povinnost uzavřít dohodu vlastníků provozně souvisejících vodovodů, natož aby byl její obsah alespoň obecně vymezen. Žalobce tak požaduje nahradit projev vůle odpůrce k uzavření smlouvy, která svým obsahem rámce těchto článků mnohonásobně překračuje.
20. Žalovaný dále uvedl, že se zabýval možností, zda dané vady právního jednání nebyly později napraveny, čímž by se právní jednání stalo bezvadné (§ 553 odst. 2 občanského zákoníku). Přisvědčil přitom žalobci, že zpočátku projevili snahu tyto smlouvy vytvořit a neurčitost právního jednání tak napravit. Je však zřejmé, a též mezi stranami nesporné, že Městys nikdy neprojevili souhlas s takovými návrhy a také nikdy neprojevili vůli být jakýmkoliv návrhem smluv od žalobce vázán (ani návrhem doručeným dne 22. 12. 2014, ani návrhem doručeným dne 27. 1. 2015). Navíc, aby taková případná vůle Městysu mohla být považována za vážnou, muselo by k uzavření takové smlouvy dát souhlas zastupitelstvo Městysu, což se nesporně nikdy nestalo.
21. Podle žalovaného by dodatečné vyjasnění neurčitého ujednání muselo být učiněno konsensuálně. Z pouhého předloženého návrhu smluv, který byl navíc Městyssem ihned

odmítnut, nelze vyvozovat povinnost Městysu dotýčnou smlouvu uzavřít, jelikož každá smlouva je vždy výsledkem shody obou stran na jejím obsahu a zde je zřejmé, že Městys s tímto zněním smlouvy nesouhlasil.

22. Žalovaný byl toho názoru, že nelze přisvědčit žalobci, že by vina na neuzavření smlouvy ležela celá na Městysi. Za situace, kdy ani jedna ze stran není ochotna ustoupit ze svého stanoviska a domluvit se na kompromisním řešení, není možné uzavřít žádnou smlouvu či dohodu, kterou by se daný stav mohl vyřešit. Žalovaný si je ze své úřední činnosti vědom, že obě strany před ním vedou dílčí spory o jednotlivé body majetkového a finančního vypořádání a rozhodnutí, kterými budou tyto spory rozhodnuty, postupem času smlouvy o majetkovém a finančním vypořádání *de facto* nahradí. Toto řešení žalovaný nepovažuje za ideální, avšak nelze jej obcházet požadavkem na nahrazení projevu vůle.
23. Žalovaný pro úplnost dodal, že by teoreticky mohla nastat situace, že by Městys odsouhlasil vůli uzavřít navrhované znění Smlouvy a Dohody vlastníků (např. schválením navrženého znění smluv v zastupitelstvu) a následně by tak neučinil. V takovém případě by bylo nutné posuzovat situaci v kontextu institutu smlouvy o smlouvě budoucí, kdy by oprávněná strana, při nesplnění povinnosti zavázané strany, mohla požadovat, aby obsah budoucí smlouvy určil soud. V tomto případě by však požadavek nevyplýval z veřejnoprávní smlouvy, resp. ze stanov, takže by k řešení této věci nebyl věcně příslušný žalovaný, nýbrž soud, který by při řešení této otázky musel přihlídnout ke zvláštní délce promlčecí lhůty (viz § 634 občanského zákoníku) a k Městyssem uplatněné námitce promlčení.
24. Ač podle žalovaného žalobce v textu svého návrhu zmínil též požadavek na zaplacení částky ve výši 13 900 239,27 Kč, žalovaný se jím při svém rozhodování nezabýval. Tato informace byla uvedena nejspíše na dokreslení celé situace (a vysvětlení dílčích článků navržené Smlouvy a Dohody vlastníků), jelikož požadavek na zaplacení této částky byl zmíněn pouze v textu a již ne v samotném návrhu petitu. Žalovaný tak usoudil též proto, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že tento požadavek uplatnil navrhovatel v samostatném řízení, v dané době vedeném u žalovaného pod sp. zn. OOSČ 447/2018.
25. Závěrem žalovaný vyjádřil podiv nad tím, že žalobce svůj návrh vůbec podával, když mu muselo být zřejmé, že jeho požadavku nebude možné vyhovět. Z rozsudku Okresního soudu v Jihlavě ze dne 13. 11. 2017, č. j. 20 C 248/2016 (dále jen „Rozsudek OS v Jihlavě ze dne 13. 11. 2017“), který byl přiložen k žalobě (návrhu), ze str. 13, vyplývá, že žalobce se již v minulosti snažil domoci nahrazení projevu vůle u soudu (i když žalovanou stranou bylo Statutární město Jihlava, jednalo se o meritorně totožnou věc), kdy byl žalobce též neúspěšný žaloba byla zamítnuta rozsudkem OS v Jihlavě ze dne 2. 12. 2016.

IV. b) Vlastní posouzení věci

IV. b) 1. Námitka nicotnosti napadeného rozhodnutí

26. Po vyhodnocení žalobních námitek vztahujících se k předmětu sporu, se Krajský soud v Brně domnívá, že napadené rozhodnutí vykazuje větší množství deficitů, s ohledem na něž neobstojí.

27. Předně soud ovšem uvádí, považuje za nedůvodnou námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí, kdy tato nicotnost má být dána nedostatkem pravomoci žalovaného ve věci rozhodovat. S touto otázkou se totiž judikatura v mezidobí poměrně jednoznačně vypořádala. Zmínit je třeba především shora již vzpomenutý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, č. j. 10 As 258/2017-176. V něm Nejvyšší správní soud, dokonce přímo v souvislosti se sporem vyvstávajícím v souvislosti se Zakladatelskou smlouvou a Stanovami (v daném řízení před Nejvyšším správním soudem vystupoval nynější žalobce jako stěžovatel a v předcházejícím řízení před Městským soudem v Praze jako osoba zúčastněná na řízení), dospěl k závěru, že smlouva o založení dobrovolného svazku obcí uzavřená dle § 20a obecního zřízení z roku 1990, jejímž předmětem činnosti bylo zabezpečení zásobování pitnou vodou a čištění odpadních vod, je smlouvou veřejnoprávní (konkrétně Zakladatelská smlouva měla být smlouvou veřejnoprávní – viz např. bod [45] citovaného rozsudku). O nárocích z takové smlouvy je dle Nejvyššího správního soudu oprávněn rozhodnout správní orgán dle § 141 správního řádu, kdy mezi takové nároky patří i nároky vyplývající ze stanov svazku, jakož i založené valnou hromadou svazku (viz zejména body [36] a násl. citovaného rozsudku).
28. Pouze ve stručnosti tak zdejší soud dodává, že v bodě [49] svého rozsudku ze dne 14. 2. 2018, č. j. 10 As 258/2017-176, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„nároky plynoucí ze stanov, potažmo založené valnou hromadou svazku, jež má svůj původ ve stanovách, jsou neoddělitelné od smlouvy o dobrovolném svazku obcí a jako takové mají tyto nároky veřejnoprávní povahu. NSS k uvedené právní úpravě dodává, že i kdyby tato právní úprava o stanovách svazku obcí neexistovala, bylo by z povahy věci zřejmé, že smlouva o založení svazku obcí musí obsahovat i smluvní ujednání řešící jejich práva a povinnosti včetně majetkových vztahů pro případ vystoupení obce ze svazku“*. V bodě [51] téhož rozsudku pak Nejvyšší správní soud připomněl usnesení zvláštního senátu ze dne 25. 2. 2016, č. j. Konf 10/2015-11, publikované pod č. 3481/2016 Sb. NSS: dle právního názoru tohoto usnesení, vyjádřeného v oficiálně publikované právní větě, *„Sporem z veřejnoprávní smlouvy“ ve smyslu § 169 odst. 1 správního řádu je nutno rozumět podstatně širší okruh nároků svou povahou a podstatou veřejnoprávních než pouze okruh nároků vyplývajících z konkrétního ujednání o plnění obsaženého v platné veřejnoprávní smlouvě. Vedle práv a povinností plynoucích ze smlouvy samotné může jít i o práva a povinnosti – striktně vzato – povahy mimosmluvní. V tomto smyslu je i v oblasti veřejnoprávních smluv představitelná veřejnoprávní obdoba nároků, jakými jsou v oblasti soukromého práva nárok na vydání bezdůvodného obohacení či nárok na náhradu škody. Druhý z uvedených nároků však nelze směřovat s nároky podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.“* Na to navázal Nejvyšší správní soud v bodě [52] rozsudku ze dne 14. 2. 2018, č. j. 10 As 258/2017-176, tak, že *„[z] uvedeného rozhodnutí je zřejmé, že i v případě mimosmluvního nároku (např. nároku na vydání bezdůvodného obohacení) u neplatné či dokonce neuzavřené veřejnoprávní smlouvy je namístě, aby o vymáhaném nároku rozhodl, jak výslovně uvedl zvláštní senát (viz citace uvedená v odstavci 8 tohoto rozsudku), jeden orgán, a to správní orgán. S použitím interpretačního principu ‚a maiori ad minus‘ (od většího k menšímu) je tím spíše nutno odmítnout jako nesprávnou námitku stěžovatele, že v případě neexistence nároku, byť plynoucího z veřejnoprávní smlouvy, nemá o takovém nároku rozhodovat správní orgán, nýbrž civilní soud.“* Z daných rozhodnutí tedy plyne, že rozhodování sporů mezi obcí a svazkem obcí o vypořádání vzájemných práv a povinností po vystoupení obce ze svazku obcí je v pravomoci příslušného krajského úřadu podle § 169 odst. 1 písm. b) správního řádu. Pro úplnost soud dodává, ústavní stížnosti proti

rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 As 258/2017 pro nepřipustnost odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 5. 3. 2019, sp. zn. IV. ÚS 1585/18 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).

29. S ohledem na výše uvedené se Krajský soud v Brně domnívá, že v intencích citované judikatury Nejvyššího správního soudu a zvláštního senátu je dána pravomoc (věcná příslušnost) k rozhodnutí v posuzované věci nikoli obecnému (civilnímu) soudu, nýbrž správnímu orgánu, tedy žalovanému. Pod „spor z veřejnoprávní smlouvy“ je tak třeba zahrnout nejen spor o jednotlivé dílčí nároky, jak tomu bylo mj. v řízení vedeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 10 As 258/2017, nýbrž i otázku požadavku na nahrazení projevu vůle, která má svůj původ právě ve veřejnoprávní smlouvě, tedy která souvisí s uvedenými (dílčími) nároky z takové smlouvy. K tomu zdejší soud poznamenává dvojí: jednak ve věci sp. zn. 10 As 258/2017 Nejvyšší správní soud, jak již bylo řečeno, přímo Zakladatelskou smlouvu označil za smlouvu veřejnoprávní, jednak by Krajský soud v Brně považoval za absurdní, pokud by se měl právní režim řešení otázek z takové smlouvy vyvíjejících štepit tak, že by o jednotlivých dílčích nárocích z veřejnoprávní smlouvy rozhodovaly správní orgány a o širším hledisku případného nahrazení projevu vůle, které ovšem má původ v těchto dílčích nárocích, rozhodovaly obecné (civilní) soudy. To by zdejší soud nepovažoval za projev jednoty a přehlednosti právního řádu, ani za souladné s vůdčí myšlenkou usnesení zvláštního senátu ze dne 25. 2. 2016, č. j. Konf 10/2015-11.
30. Krajský soud v Brně tak nyní shrnuje, že napadené rozhodnutí nepovažuje za nicotné, kdy tento závěr dle něj jasně plyne minimálně ve vztahu k Smlouvě (o majetkovém a finančním vypořádání), kdy ovšem podrobnějšího rozboru si vyžaduje aspekt týkající se Dohody vlastníků (o úpravě vzájemných práv a povinností vlastníků provozně souvisejících vodovodů); k problematice právě této dohody se soud ještě podrobně vyjádří níže. S přihlédnutím ke shora citovanému judikatuře Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 10 As 258/2017) a zvláštního senátu (sp. zn. Konf 10/2015), která je žalobci bezesporu známa, považuje soud podrobnější polemiku žalobce na dané téma, alespoň k problematice Smlouvy, za bezpředmětnou; co se týká vypořádání daných dílčích námitek, odkazuje zdejší soud především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 As 258/2017 [z povahy věci je zřejmé, že v daném směru žalobce tehdy i nyní opakuje obdobnou argumentaci; mezi jinými na dané téma viz např. také rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2019, č. j. 29 A 54/2014-314, či ze dne 23. 6. 2021, č. j. 31 A 120/2019-404; v obdobné věci, byť jiného žalobce, pak viz také usnesení zvláštního senátu ze dne 19. 6. 2018, č. j. Konf 9/2018-8].

IV. b) 2. Otázka Smlouvy

31. Pokud jde o zbývající námitky, uvádí zdejší soud, že v otázce jednotlivých dílčích nároků vyplývajících ze Zakladatelské smlouvy (i přímo mezi žalobcem a Městysem) vede větší množství řízení (srov. např. věci zmíněné v předchozím odstavci), přičemž těmto řízením předcházela (či je stále doprovází) řada dalších řízení, ať již před žalovaným či před obecnými soudy. Krajský soud v Brně proto vychází z některých závěrů, které jsou mu z jeho vlastní judikatury a úřední činnosti známy a jsou známy i žalobci.
32. Jde-li o konkrétní znění Stanov, tak ty v čl. 8.4 uvádí, že „*Svazek vede odděleně evidenci majetku sloužícího k zásobování vodou, odvádění a čištění odpadních vod (dále jen*

infrastrukturní majetek). Evidence je vedena podle níže uvedených skupin majetku a jednotlivých členských obcí:

a) majetek nabytý do vlastnictví do 31.12.2000 :

- majetek získaný na základě Dohody o bezúplatném převodu majetku mezi svazkem a Fondem národního majetku Praha

- majetek získaný na základě převodů podle zák.č. 92/1991 Sb. a č. 171/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů

- převodem od obcí podle § 20a odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích ve znění pozdějších předpisů

- majetek získaný na základě darovacích, kupních či jiných smluv o převodu vlastnického práva

- majetek nabytý vlastní činností

b) majetek nabytý svou vlastní činností po 31.12.2000 (§ 38 zákona č. 250/2000 Sb.)

c) majetek, který do hospodaření svazku vložily ze svého vlastního majetku členské obce po 31.12.2000 a který zůstává ve vlastnictví těchto obcí podle ustanovení § 38 zákona č. 250/2000 Sb.

d) infrastrukturní majetek svazku se dále dělí na :

- společný infrastrukturní majetek, uvedený v příloze č. 2 těchto stanov dle stavu ke dni 31.10.2001, který bude průběžně aktualizován způsobem uvedeným v čl. 18 stanov. Příloha č. 2 je nedílnou součástí těchto stanov.

- místní infrastrukturní majetek, tj. takový, který slouží pouze jedné obci“.

33. Podle čl. 8.5 Stanov pak platí následující: „*Svazek hospodaří s majetkem, ke kterému nabyl a nabude vlastnické právo a dále s majetkem, který členské obce z vlastního majetku vložily do svazku a do hospodaření svazku.*

Majetek vložený obcí do hospodaření svazku zůstává ve vlastnictví obce. Vložením majetku obcí do hospodaření svazku přecházejí na svazek veškerá práva s výhradou majetkových práv, která jsou vyhrazena dle § 85 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, zastupitelstvu obce. Rozsah majetkových práv přenesených na svazek bude specifikován ve smlouvě o vkladu majetku do hospodaření.“

34. Podle čl. 12.4 Stanov „*obec může ze svazku vystoupit podle projevu své vůle na základě rozhodnutí zastupitelstva obce, které bude doručeno předsednictvu do 14. dnů od rozhodnutí zastupitelstva.*

Písemné oznámení musí být doručeno nejpozději do 30.6. (včetně) kalendářního roku. Členství může být ukončeno nejdříve k 1.1. následujícího kalendářního roku. Smlouvy o finančním vypořádání mezi vystupující obcí a svazkem musí být vypořádány nejpozději do 1 měsíce ode dne zániku členství.

Pokud nedojde k uzavření smluv o majetkovém vypořádání v daném termínu z důvodů na straně vystupující obce, zaplatí obec smluvní pokutu ve výši ročního členského příspěvku pro příslušný rok.

Pokud nedojde k uzavření smluv z důvodů ze strany svazku, je svazek povinen plnit povinnosti dané stanovami tak, jako by byla vystupující obec právoplatným členem svazku. Stejná ustanovení platí i při vyloučení obce ze svazku valnou hromadou.“

35. Podle čl. 12.6 Stanov „*[v]ystoupí-li obec dle čl. 12.4 písm. a) ze svazku, je svazek povinen obci vrátit vložený majetek a majetek, který byl do svazku převeden dle privatizačního projektu, včetně technického zhodnocení na tomto majetku provedeném, majetek vybudovaný svazkem z podílu obce na nájemném ze svazku či z vlastního rozpočtu obce a majetek pořízený pro potřeby obce s jejím finančním přispěním, avšak bez podílu na společném zařízení vodovodů a*

kanalizací, jehož seznam je uveden v příloze č. 2 stanov. Tento majetek je nedělitelný a zůstává majetkem svazku. Seznam společného majetku nelze rozšířit o další majetek bez souhlasu zastupitelstva obce, o jejíž majetek by se seznam rozšiřoval.“

36. Podle čl. 12.7 Stanov „[u] místního infrastrukturního majetku, který byl vybudován a vložen do svazku v době členství obce ve svazku, musí obec provést při vystoupení ze svazku finanční vypořádání v závislosti na zdrojích, ze kterých bylo vodárenské nebo kanalizační zařízení vybudováno. Obec je povinna finančně vypořádat jen tu část, kterou na vybudování zařízení přispěl svazek nad podíl investičních prostředků příslušející obci dle vloženého majetku. V případě, že náklady na pořízení věci byly hrazeny z úvěru, uhradí vystupující obec i úroky z tohoto úvěru. Dále je obec povinna poukázat svazku finanční prostředky ve výši DPH, vymeřené v souvislosti s převodem místního infrastrukturního majetku.“
37. Nakonec čl. 12.8 stanoví: „Při vypořádání společného infrastrukturního majetku je povinna vystupující obec uhradit svazku zbývající část úvěru, jímž je tento majetek zatížen. Podíl obce bude vypočten takto:
- zůstatková hodnota úvěru včetně úroku se vydělí celkovým počtem obyvatel všech členských obcí svazku a tato částka se vynásobí počtem obyvatel vystupující obce.“
38. Analýzou Stanov a základními otázkami souvisejícími s vystoupením obce ze Svazku a s následným majetkovým vypořádáním se již podrobně zabýval zdejší soud například ve shora zmíněném rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 29 A 54/2014-314. V tomto rozsudku (viz bod 55.) označil Stanovy za ne zcela dokonalé z pohledu jejich terminologie a úplnosti: „Stanovy v rámci jednoho ustanovení užívají tři různých pojmů pro smlouvy, přičemž jednou uvádí nutnost jejich vypořádání, aniž by hovořily o tom, kdy mají být uzavřeny a v dalších větách spojují s „neuzavřením smluv“ příslušné právní následky. Tento článek ani další části stanov přitom neobsahují žádné relevantní definice či výslovné odkazy, které by interpretaci čl. 12.4 nějak usnadňovaly či ji činily jednoznačnou. S ohledem na znění tohoto článku a s ohledem na celkovou kvalitu a konzistentnost terminologie užívané ve stanovách nelze dle soudu vycházet z toho, že by byl obsah článku 12.4 vyčerpán (nadto bezprostředně nenavazujícími) ustanoveními čl. 12.6 – 12.8. Tyto články sice upravují mechanismy vypořádání ve vztahu k některým majetkům, nevylučují ovšem, že by rozsah úpravy článku 12.4 měl být širší.“ Lze dodat, že Stanovy konzistentně či jasně neupravují, některé další pojmy a lhůty: „článek 12.4, který hovoří o blíže neidentifikovaných smlouvách (v množném čísle) o finančním vypořádání, které musí být mezi žalobcem a vystupující obcí v době do 1 měsíce od zániku členství vypořádány. V následující větě používá podle všeho promiscue termín smluv o „majetkovém“ vypořádání a hovoří o nutnosti jejich „uzavření v daném termínu“. V další větě hovoří o uzavření „smluv“.“ (viz bod 54. daného rozsudku zdejšího soudu)
39. Na druhou stranu je však třeba říci, že dané závěry zdejší soud formuloval v souvislosti s tvrzeným nárokem, který ze Stanov přímo (explicitně) nevyplýval, a to sice nárokem na vypořádání podílu na finančních prostředcích na účtu Svazku (vypořádání zhodnocení majetkové podstaty Svazku); zároveň dle bodu 55. citovaného rozsudku ve věci sp. zn. 29 A 54/2014 upravují čl. 12.6 až 12.8 mechanismy vypořádání k tam uvedeným („některým“) majetkům. Přitom (dle bodu 41. předmětného rozsudku) „[m]ají-li ovšem stanovy představovat jediný rozhodný lex contractus (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3122/2012), je nutné klást na ně vysoké obsahové nároky. Pokud by totiž byly v některých otázkách neúplné, resp. obsahovaly by mezeru, bylo by ji nutné překlenout za pomoci vnější právní úpravy – zejména s využitím analogie s institutem a

principy soukromého práva. Obdobně by bylo nutné uvažovat i v případě, pokud by stanovy byly v některých otázkách nejasné či nejednoznačné, protože pak není možné presumovat jednoznačnou akceptaci konkrétního práva nebo povinnosti ze strany všech (popř. potřebné většiny) členů.“ K potřebě postupu, v případě nutnosti, dle obecných soukromoprávních zásad o obdobných institutů se zdejší soud vyslovil v rozsudku ve věci sp. zn. 29 A 54/2014 ještě v jeho bodech 57. a 63.

40. V případě vypořádání nároků ve smyslu čl. 12.6 až 12.8 Stanov však lze dle názoru zdejšího soudu vycházet z jejich určité konkretizace, kdy obě strany přijaly závazek v daném směru uzavřít příslušné „vypořádací“ smlouvy. S odkazem na výše uvedené, pakliže se žalobce domáhal nahrazení vůle Městyse s uzavřením Smlouvy (k Dohodě vlastníků níže), pak dle názoru krajského soudu nebylo možné uvažovat o jiné právní úpravě, jakožto východisku (ať již „analogickém“ nebo „přímém“) pro vyřešení nastolené otázky, než té, které vyplývá z předpisů občanského práva, konkrétně občanského zákoníku, eventuálně občanského zákoníku z roku 1964. Zvláště se pak jedná o ustanovení § 1785 a násl. občanského zákoníku, kde je upravena problematika smlouvy o smlouvě budoucí (včetně otázky určení obsahu budoucí smlouvy), případně obdobná předcházející úprava dle § 50a občanského zákoníku z roku 1964. Sám žalobce ani žádnou jinou právní úpravu, dle které by bylo možné v podrobnostech, přinejmenším analogicky, vycházet, v podstatě neuvádí.
41. Za takové situace mohly nastat v podstatě jen dvě modality. Pokud by ve smyslu občanskoprávní úpravy, ať již občanského zákoníku z roku 1964 nebo občanského zákoníku, nebyl obsah budoucí smlouvy ve Stanovách (jakožto dokumentu obsahujícímu i „smlouvu o smlouvě budoucí“ o majetkovém a finančním vypořádání) dostatečně určitý, nezbylo by žalovanému než žalobcův návrh zamítnout (také tak učinil); to by platilo i v případě podstatné změny okolností ve smyslu § 1788 odst. 2 občanského zákoníku. Pokud by ovšem bylo možné uvažovat o tom, že Stanovy obsahovaly „smlouvu o smlouvě budoucí“, konkrétně v čl. 12.4 s konkretizací např. v čl. 12.6 až 12.8, pak by dle názoru soudu, v rámci požadavku právní jistoty, předvídatelnosti rozhodování orgánů veřejné moci a jednoty právního řádu, bylo třeba vycházet z podrobnější úpravy daného institutu v předpisech občanského práva, a to eventuálně včetně lhůt pro uplatnění takového návrhu.
42. Soud v tomto smyslu shledává závěr žalovaného, byť případně přicházející v úvahu, že Stanovy nenaplní „podmínku dostatečné určitosti budoucího právního jednání“, za minimálně předčasný. Posouzení dostatečné určitosti ujednání o daném budoucím právním jednání bylo dle názoru soudu třeba provést v konfrontaci s konkrétním návrhem žalobce, tedy zda Smlouva, u níž žalobce navrhl nahrazení vůle Městyse, koresponduje s jednotlivými články Stanov, zejména čl. 12.6 až 12.8 (dle § 1785 občanského zákoníku „[s]mlouvou o smlouvě budoucí se nejméně jedna strana zavazuje uzavřít po vyzvání v ujednané lhůtě, jinak do jednoho roku, budoucí smlouvu, jejíž obsah je ujednan alespoň obecným způsobem.“). Je totiž třeba připomenout, že pokud zdejší soud v rozsudku ve věci sp. zn. 29 A 54/2014 hovořil o jisté nedostatečnosti či mezerovitosti Stanov, činil tak ve vztahu k nároku, který ze Stanov nevyplýval výslovně. Naopak u konkrétních článků Stanov (12.6 až 12.8) žalovaný v podstatě uznává, že z nich vyplývá „jistá určitost ujednání“. V tomto kontextu bylo třeba se zabývat, jak již bylo naznačeno, podrobně tím, zda žalobcův návrh (Smlouvy) odpovídá závazkům o budoucím vypořádání, které strany přijaly (uzavřením Zakladatelské smlouvy, s níž jsou spojeny

Stanovy), a zda lze *in concreto* hovořit o dostatečné určitosti dané „smlouvy o smlouvě budoucí“.

43. Rozhodnutí žalovaného tak soud považuje za nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný konkrétně nezabýval tím, u jakých nároků majících vyplývat ze Stanov lze v souvislosti s návrhem na nahrazení projevu vůle uvažovat o jejich dostatečné konkretizaci, a u kterých již ne (druhá možnost by se nabízela např. u již zmiňované otázky vypořádacích podílů). Nelze tedy vyloučit názor osoby zúčastněné na řízení, že Stanovy nejsou v uvedeném smyslu dostatečně konkrétní, avšak detailní posouzení této otázky je na žalovaném a rozhodnutí, v němž budou jeho závěry formulovány přezkoumatelné.
44. Obecně (aniž by však soud předjímal další závěry žalovaného ve věci) však lze akceptovat myšlenku žalovaného (byť ovšem pronesenou „teoreticky“ a „pro úplnost“, s odkazem na případnou příslušnost soudu k rozhodnutí o této otázce), že v situaci, kdy by bylo možné hovořit o „smlouvě o smlouvě budoucí“, bylo by třeba aplikovat úpravu lhůt pro podání příslušného návrhu (takto argumentovala ve vyjádření k žalobě i osoba zúčastněná na řízení).
45. Dle § 1786 občanského zákoníku „[z]avázané straně vzniká povinnost uzavřít smlouvu bez zbytečného odkladu poté, co ji k tomu vyzve oprávněná strana v souladu se smlouvou o smlouvě budoucí.“ Podle § 1787 odst. 1 občanského zákoníku „[n]esplní-li zavázaná strana povinnost uzavřít smlouvu, může oprávněná strana požadovat, aby obsah budoucí smlouvy určil soud nebo osoba určená ve smlouvě. Neurčí-li tato osoba obsah budoucí smlouvy v přiměřené lhůtě nebo odmítne-li jej určit, může oprávněná strana navrhnout, aby jej určil soud.“ Dále dle § 1787 odst. 2 občanského zákoníku „[o]bsah budoucí smlouvy se určí podle účelu, který má uzavření budoucí smlouvy zřejmě sledovat. Přitom se vychází z návrhů stran a přihlédne se k okolnostem, za kterých byla smlouva o smlouvě budoucí uzavřena, jakož i k tomu, aby práva a povinnosti stran byly poctivě uspořádány.“ Podle § 1788 odst. 1 občanského zákoníku „[n]evyzve-li oprávněná strana zavázanou stranu k uzavření smlouvy včas, povinnost uzavřít budoucí smlouvu zaniká.“ Konečně dle § 634 občanského zákoníku „[p]rávo požadovat, aby soud určil na základě smlouvy o smlouvě budoucí obsah budoucí smlouvy, se promlčí za jeden rok od posledního dne lhůty, kdy měla být budoucí smlouva uzavřena. To platí i v případě, že bylo ujednáno, že určitou náležitost smlouvy určí třetí osoba nebo soud.“
46. V situaci, kdyby se s ohledem na přechodná ustanovení občanského zákoníku (zejména § 3028 odst. 3) na závazky vyplývající zejména z čl. 12.4 Stanov měl uplatnit občanský zákoník z roku 1964, jeho § 50a, mnoho by se na věci neměnilo, zejména co se týká lhůt pro uplatnění práv souvisejících se smlouvami o smlouvách budoucích, neboť daná úprava byla obdobná (viz § 50a odst. 2); avšak lze poukázat na to, že úprava dle občanského zákoníku z roku 1964, potažmo jeho soudní výklad, byl ohledně určitosti ujednání o budoucí smlouvě (resp. možnosti jeho doplnění soudem) přísnější než současná právní úprava (srov. Hulmák, M. § 1785 [Základní ustanovení]. In: Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 281; srov. také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2020, sp. zn. 33 Cdo 1109/2018, dostupný na www.nsoud.cz).
47. V návaznosti na výše uvedené dále soud konstatuje, že i žalobce tvrdí, že Městys není členem svazku od 1. 1. 2015 (jeho členství zaniklo dne 31. 12. 2014). Zároveň, ve smyslu žalobcovy argumentace, měly být příslušné vypořádací smlouvy uzavřeny do 31. 1. 2015,

potażmo mělo dojít i k samotnému „vypořádání“. Od daného data se pak mohla *in eventum* odvíjet i lhůta pro uplatnění návrhu na nahrazení projevu vůle. S ohledem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu a zvláštního senátu byl pro rozhodnutí o takovém návrhu příslušný žalovaný. Pokud žalobce podal návrh – původně žalobu – k Okresnímu soudu v Jihlavě dne 29. 1. 2018 (včasnou žalobou k soudu by tímto zůstala lhůta zachována – viz § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., soudní řád správní), mohlo se jednat se o návrh opožděný (za ne zcela přesvědčivou pak považuje soud žalobcovu argumentaci, že daná lhůta pro podání návrhu měla být tříletá – nejpřípadněji aplikovatelná občanskoprávní úprava předvídá roční promlčecí lhůtu, nikoli obecnou lhůtu tříletou). Dlužno dodat, že námitku promlčení Městys vznesl, a to např. ve vyjádřeních ze dne 9. 3. 2018 a 5. 11. 2018.

48. Je však třeba uvést, že k daným otázkám se žalovaný, přinejmenším v podrobnostech, nevyjádřil vůbec, nebo jen velmi kuse. Žalovaný přezkoumatelně, tedy tak, aby soud byl schopen posoudit správnost jeho úvah (a aniž by tyto úvahy jako celek v podstatě nenahrazoval), neuvedl, u kterých částí Stanov v konfrontaci s konkrétním obsahem návrhu lze či nelze hovořit o dostatečné určitosti právního jednání, přičemž by zároveň musel vyhodnotit, zda a jak (se) na danou věc „analogicky“ aplikují ustanovení občanského zákoníku nebo občanského zákoníku z roku 1964, a to tedy jak co do aspektu určitosti „smlouvy o smlouvě budoucí“, tak z pohledu případného promlčení. To platí především pro otázku Smlouvy (o majetkovém a finančním vypořádání), přičemž soud nijak nevyklučuje, že bylo možné rozhodovat o nahrazení projevu vůle jen u části nároků (u těch, které byly dostatečně konkrétní, tak „věcně“, u nedostatečně konkrétních zamítavě).

IV. b) 3. Problematika Dohody vlastníků

49. Nedostatečnost závěrů žalovaného se o to více vztahuje na další rozměr posuzované věci, a to na návrh na nahrazení projevu vůle ve vztahu k Dohodě vlastníků, kdy dle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích platí, že „[v]lastníci vodovodů nebo kanalizací provozně souvisejících, popřípadě jejich částí provozně souvisejících, upraví svá vzájemná práva a povinnosti písemnou dohodou tak, aby bylo zajištěno kvalitní a plynulé provozování vodovodu nebo kanalizace. Tato dohoda je podmínkou kolaudačního souhlasu podle stavebního zákona.“
50. Zatímco v případě Smlouvy (resp. nahrazení projevu vůle Městysu v tomto smyslu) žalovaný alespoň obecně uvedl, že zde neshledává dostatečnou určitost, tak k Dohodě vlastníků uvedl jen to, že ze stanov povinnost jejího uzavření nevyplývá, „natož aby její obsah byl alespoň obecně vymezen“; ve zbytku žalovaný, bez jasné diferenciacie, zda své závěry uvádí k otázce Smlouvy nebo Dohody vlastníků, uvádí jen to, že „[n]avrhovatel tak požaduje nahradit projev vůle odpůrce k uzavření smlouvy, která svým obsahem rámce těchto článků mnohonásobně překračuje“. Není zde tedy ani zřejmé, zda žalovaný danou problematiku považuje či nepovažuje za spor z veřejnoprávní smlouvy v intencích shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu a zvláštního senátu, tedy zda uznává svou pravomoc (věcnou příslušnost) ve věci rozhodnout, nebo ji neuznává.
51. Pokud by tomu tak bylo, pokud by se tedy žalovaný domníval, že mu přísluší o problematice Dohody vlastníků rozhodovat, pak by bylo třeba, aby se v tomto smyslu meritorně a podrobně vyslovil. Bylo by třeba postupovat analogicky s občanskoprávní úpravou, a to v intencích již shora zmíněného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 4.

2020, sp. zn. 33 Cdo 1109/2018. Dle něj při rozhodování o smlouvě (dohodě) vlastníků dle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích vzniká oprávněné straně právo domáhat se (soudního) rozhodnutí o určení obsahu takové smlouvy. Nejvyšší soud zde vycházel z potřeby analogické aplikace § 1787 odst. 1 a 2 na věc, kdy ve smyslu § 1785 občanského zákoníku v případě budoucí (realizační) smlouvy je její obsah „*ujednán alespoň obecným způsobem*“ a v případě zákonného smluvního přímusu textem zákona (minimální náležitosti takové smlouvy/dohody plynou z § 8 odst. 15 zákona o vodovodech a kanalizacích).

52. Pakliže by se tedy žalovaný cítil oprávněn rozhodnout o nahrazení projevu vůle týkajícího se Dohody vlastníků, pak bylo třeba, aby tak skutečně učinil, a to věcně. Soud si je plně vědom, že i v kontextu konkrétního případu by takové rozhodnutí velmi úzce souviselo se samotným vypořádáním majetkových poměrů mezi Svazkem a Městyssem (otázka Smlouvy), tedy i rozhodnutím o věci vlastnictví toho kterého funkčně souvisejícího vodovodu, a tedy že by se do jisté míry jednalo o problematiku závislou právě na rozhodnutí o vlastnictví; zároveň se ale domnívá, že i kdyby o vlastnictví konkrétního vodovodu či kanalizace (ve smyslu nahrazení projevu vůle) žalovaný nerozhodl, mohl ve věci Dohody vlastníků o vlastnictví uvážit jako o otázce předběžné, resp. zvolit vhodný postup dle § 57 správního řádu, který se týká právě předběžných otázek ve správním řízení.
53. Výše uvedené platí za předpokladu, že by žalovaný dospěl k závěru, že má pravomoc (je věcně příslušný) o věci rozhodovat, tedy že šlo o problematiku sporu z veřejnoprávní smlouvy, spadající, byť široce, pod rozsah vymezený usnesením zvláštního senátu ze dne 25. 2. 2016, č. j. Konf 10/2015-11. Pokud by žalovaný v dané věci naopak svou věcnou příslušnost rozhodnout o Dohodě vlastníků popíral, bylo by třeba, aby inicioval řízení o kompetenčním sporu podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., a to s ohledem na to, že mu již dříve věc k rozhodnutí postoupil soud, neboť dle jeho náhledu posuzovaná problematika nespádala do působnosti soudů, ale žalovaného (viz *Rigel, F.* § 43 [Odložení věci]. In: *Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.* Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 269; přiměřeně také usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 11. 2013, č. j. Konf 55/2012-21) – viz Usnesení OS v Jihlavě ve spojení s usnesením KS v Brně (zdejší soud přitom nepřehlédl, že žalovanému OS v Jihlavě věc postoupil jako „celek“, tedy jako celý návrh na nahrazení projevu vůle, aniž by blíže diferencoval mezi otázkou Smlouvy a Dohody vlastníků, a výslovně se k této záležitosti vyslovil).
54. Shora uvedené úvahy soud konstatuje při vědomí toho, že Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, sp. zn. 33 Cdo 1109/2018, dospěl k závěru, že v případě sporu o porušení povinnosti uzavřít dohodu dle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích vzniká oprávněné straně právo domáhat se *soudního* rozhodnutí o určení obsahu takové smlouvy (dohody). Byť Nejvyšší soud takto rozhodl právě i věci Rozsudku OS v Jihlavě ze dne 2. 12. 2016, kdy jednou ze stran sporu byl i žalobce, tedy věc se v širokém slova smyslu dotýkala i nyní zvažované problematiky vypořádání po vystoupení obce ze Svazku, blíže se nezabýval tím, zda by eventuálně nemohla být dána věcná příslušnost k rozhodnutí nikoli soudu, ale žalovaného (správního orgánu). S ohledem na konkrétní okolnosti věci posuzované Nejvyšším soudem je však tato skutečnost pochopitelná a nezbavuje to žalovaného potřeby bližší úvahy, zda v právě nyní posuzovaném případě nemohla být dána jeho věcná příslušnost (zda tedy mohlo jít s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci o spor z veřejnoprávní smlouvy). Pokud by žalovaný dospěl k závěru o své věcné

příslušnosti rozhodovat o nahrazení projevu vůle u dohody vlastníků provozně souvisejících kanalizací, pak by musel řešit také to, zda se na věc aplikuje institut promlčení (popř. v jaké podobě a délce promlčecí lhůty), a to v souvislosti s tím, že daný smluvní přímus je založený zákonem o vodovodech a kanalizacích, nikoli primárně smluvně, a projevuje se zde silně veřejný zájem na fungování vodovodů a kanalizací. Tento zákonný základ předmětné kontraktační povinnosti se také může projevovat v aspektu (ne)aplikace občanského zákoníku z roku 1964 na straně jedné, nebo občanského zákoníku na straně druhé (v souvislosti s žalobcovou argumentací o nemožnosti aplikovat občanský zákoník na smlouvy uzavřené před jeho účinností).

55. Krajský soud v Brně si je vědom, že větší množství „sporných“ otázek ponechává na vyřešení žalovanému, aniž by se k věci autoritativně vyslovil, domnívá se však, že je třeba, aby příslušné úvahy provedl primárně žalovaný, a to tak, aby jejich správnost byla v případném řízení před soudem přezkoumatelná. Soud tedy nepovažuje za vhodné v podstatě plně nahrazovat úvahy žalovaného a vstupovat na jeho místo ve věci, v níž by primárně měl zaujmout stanovisko právě žalovaný.

IV. b) 4. Nárok na finanční vypořádání

56. Obdobně je soud toho názoru, že se žalovaný přezkoumatelně nevyslovil k jednomu z nároků, který žalobce formuloval ve svém návrhu, konkrétně k tvrzenému nároku, který má dle žalobce vyplývat z čl. 12.7 Stanov („částka finančního vypořádání ve výši 14 018 782,80 Kč“, resp. 13 900 239,70 Kč). Tento nárok žalobce vznesl v čl. VII návrhu (resp. původně žaloby). Nelze přitom přisvědčit žalovanému, že daný nárok nenalezl odraz v petitu návrhu, který tvořil návrh Smlouvy a Dohody vlastníků, nýbrž byl uveden „toliko“ ve zmíněné části návrhu (viz s. 6 napadeného rozhodnutí). Jak poukazuje žalobce, daný nárok je specifikován a vyčíslen v části II. čl. 5.1 přílohy č. 1 k návrhu. Zároveň žalobce způsob výpočtu dané částky upřesnil ve „vyjádření k podkladům rozhodnutí“ ze dne 4. 12. 2018, kde také v dané věci vyjádřil připravenost na výzvu předložit další doklady a požádal o nařízení ústního jednání. Ve zkratce tak lze v daném aspektu shledat rozhodnutí žalovaného za založené na zcela nesprávném výkladu žalobcova návrhu a jako takové za nepřezkoumatelné. Pokud žalovaný odkazoval na to, že o témže nároku je již vedeno samostatné sporné řízení (s. 5 napadeného rozhodnutí), měl se jasně vyjádřit např. k tomu, zda je zde dána překážka litispendence, věci rozhodnuté, či jiná překážka která by bránila (samozřejmě v kontextu výše uvedených výkladů k možnosti a způsobu rozhodování o návrhu Smlouvy) o daném dílčím nároku rozhodnout v řízení o nahrazení projevu vůle.

IV. b) 5. „Vina“ za neuzavření smlouvy a nahrazení projevu vůle

57. Ke shora uvedenému soud dodává, že ve světle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2020, sp. zn. 33 Cdo 1109/2018, jehož závěry lze na nynější případ přiměřeně vztáhnout nejen v rozměru Dohody vlastníků, ale i Smlouvy (o majetkovém a finančním vypořádání), jsou nepřipadné také úvahy žalovaného spočívající v zásadě v tom, zda lze hovořit o „vině za nezavření smlouvy“, že je tu nemožnost oktrojovat smluvní vůli druhé straně a že by bylo možné uvažovat o „teoretické situaci“ posuzovat věc „v kontextu institutu smlouvy o smlouvě budoucí“ (viz s. 6 napadeného rozhodnutí). Jak již bylo řečeno, o věci bylo třeba uvažovat právě „v kontextu institutu smlouvy o smlouvě budoucí“, kdy se bylo třeba podrobně zabývat tím, zda jsou v této souvislosti splněny podmínky pro vyhovění takovému návrhu; předchozí schválení návrhu smlouvy jednou ze stran, spojené

s následným „nepodpisem“ smlouvy, zde není relevantním rozměrem případu; jde toliko o to, zda tu byly na základě dřívější (eventuální) „smlouvy o smlouvě budoucí“ (dle Zakladatelské smlouvy, potažmo Stanov) vytvořeny podmínky pro vyhovující rozhodnutí o návrhu. O tom, zda tedy bylo či nebylo možné žalobcovu návrhu vyhovět, bylo třeba uvažovat v rámci shora uvedených úvah týkajících se návrhů spojených s nahrazením projevu vůle v případě smluv o smlouvách budoucích.

58. Jak ve věci výstižně uvádí žalobce na s. 9 žaloby, neexistence projevu vůle s uzavřením té které smlouvy je předpokladem pro podání návrhu (či v jiných případech žaloby) na nahrazení projevu vůle, nikoli důvodem pro zamítnutí takového návrhu (žaloby). Podobně se soud ztotožňuje se související žalobcovou argumentací vyjádřenou v bodě 56. jeho žaloby, potažmo přiměřeně v bodě 58., kde odkazuje za závěry odborné literatury, dle níž i v případě sporů vyplývajících ze soukromoprávních vztahů, k jejichž rozhodování jsou příslušné správní orgány, připadají v úvahu situace, kdy určitá osoba má při splnění zákonem stanovených podmínek povinnost učinit právní úkon (jednání) vůči jiné osobě, např. s ní uzavřít smlouvu, a je tedy možné nahradit projev vůle vedoucí k uzavření smlouvy (viz *Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 1091-1092*). Zároveň je nutné říci, že právo na případné podání návrhu na nahrazení projevu vůle nesvědčí toliko Svazku, potažmo obecně jedné straně, nýbrž za splnění dalších podmínek i druhé smluvní straně.
59. V této souvislosti je třeba žalobci přisvědčit i v tom, že byl veskrze nepřipadný odkaz žalovaného na Rozsudek OS v Jihlavě ze dne 13. 11. 2017, resp. Rozsudek OS v Jihlavě ze dne 2. 12. 2016 (s. 6 a 7 napadeného rozhodnutí). V těchto věcech totiž Svazek nevystupoval jako žalobce, ale naopak jako žalovaný, kdy žalobcem bylo Statutární město Jihlava. V případě řízení, které vyústilo v Rozsudek OS v Jihlavě ze dne 2. 12. 2016, sice šlo o žalobu „o určení obsahu dohody vlastníků provozně souvisejících kanalizací“, ale důvody zamítnutí této žaloby se míjí s nynějším případem (nedostatek vůle žalobce uzavřít smlouvu, kdy rada města před podáním žaloby neschválila navrhované znění dohody – viz s. 20 tohoto rozsudku; soud zde opětovně poznamenává, že tento rozsudek zrušil Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 30. 4. 2020, sp. zn. 33 Cdo 1109/2018). V případě řízení, v němž byl vydán Rozsudek OS v Jihlavě ze dne 13. 11. 2017, šlo o žalobu určení vlastnictví, kdy věc byla nakonec postoupena Krajskému úřadu Kraje Vysočina (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 22 Cdo 1013/2020, dostupné na www.nsoud.cz). „Podiv“ spojený s podáním návrhu, který takto ve spojitosti se zmíněnými rozsudky Okresního soudu v Jihlavě vyjádřil žalovaný na s. 6 a 7 svého rozhodnutí, tak byl v tomto kontextu lichý a opíral se o nesprávné pochopení základních atributů předmětných řízení – žalobce tak nebyl „neúspěšný“ a nešlo o „meritorně totožnou věc“).

IV. b) 6. Další aspekty posuzovaného případu

60. Ze všech výše uvedených důvodů, zakládajících se zejména na nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a pro jeho nesrozumitelnost, soud rozhodnutí žalovaného ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení. Proto se soud také blíže nezabývá některými dalšími, zejména procesními námitkami žalobcovými: Žalobcem namítané brzké zamítnutí návrhu, a to bez ústního jednání či dokazování, souvisí s nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kdy absentují relevantní právní úvahy. Obdobné lze vztáhnout i na argumentaci týkající se toho, že žalovaný indikoval vydání mezitímního rozhodnutí dle § 148 správního řádu, a místo toho ve věci následně rozhodl

jako o celku. V případě dalšího řízení bude žalovaný, dle toho, zda za shora vymezených podmínek dospěje k závěru o možnosti (částečného) vyhovění/zamítnutí návrhu (§ 141 odst. 7 správního řádu), nucen rozhodnout o svém dalším procesním postupu, kdy muset brát v potaz i stav jednotlivých řízení o dílčích nárocích, vyplývajících ze Stanov, které rovněž vede (případně překážky řízení).

61. Jak ovšem plyne ze shora konstatovaného, neztotožnil se soud ani s nemalou částí žalobcových argumentů. Týká se to zejména nedostatku věcné příslušnosti žalovaného. Obecně pak soud také nesouhlasí s tvrzenou nemožností uvažovat o návrhu v kontextu institutu smlouvy o smlouvě budoucí. Odkazy žalobce na § 49 odst. 4 a § 50 odst. 2 obecního zřízení (bod 100. žaloby), v souvislosti s nimž žalobce usuzuje na čistě „veřejnoprávní“ charakter závazků mezi ním a Městyssem, nepovažuje soud za přesvědčivé, neboť na danou otázku neposkytují bližší odpověď. Zároveň není zcela zřejmé, proč při akcentovaném „vyloučení“ občanského zákoníku z posuzování věci žalobce dovozuje právě ve smyslu občanského zákoníku (či občanského zákoníku z roku 1964) tříletou promlčecí lhůtu, a nikoli zmíněnou lhůtu jednoletou; není tedy zřejmé, proč žalobce při jím prezentovaném náhledu s „občanskoprávními“ lhůtami vůbec kalkuluje. Zde je pak třeba za poněkud vratkou považovat argumentaci žalobce o „recipročním“ promlčení dalších nároků dle čl. 12.6 a 12.7 Stanov v jednorroční lhůtě (bod 104. žaloby), neboť by šlo toliko o promlčení v aspektu nahrazení projevu vůle, nikoli nároku takového. Pokud jde o námitku podjatosti úřední osoby, uvádí soud, že tu žalobce vznesl až pod vydání rozhodnutí ve věci a v tomto smyslu se s ní žalovaný také vypořádal (sdělení ze dne 10. 1. 2019, č. j. KUJI 1879/2019); i případnou otázku podjatosti bude třeba řešit až v dalším řízení před žalovaným.
62. Soud doplňuje, že s ohledem na rozhodovací důvody ve věci rozhodl bez jednání – účastníci řízení jednak ústní jednání nepožadovali a dále soud ruší věc zejména pro nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí [§ 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a ve věci neprováděl dokazování. Podklady, ze kterých soud vycházel, jsou součástí správního spisu, potažmo se týkají zejména právní argumentace (odkazy na soudní rozhodnutí).
63. Konečně Krajský soud v Brně dodává, že si je vědom skutečnosti, že se v otázce možnosti rozhodovat o nahrazení projevu vůle v řízení před žalovaným odlišuje od názoru, který vyslovil v rozsudku ze dne 23. 6. 2021, č. j. 31 A 120/2019-404 (bod 39.). Nyní ve věci rozhodující senát 29 A se naopak obecně domnívá, že v případě smlouvy o finančním a majetkovém vypořádání je možný postup prostřednictvím návrhu na nahrazení projevu vůle. Může se jednat právě o cestu ke komplexnímu vypořádání vzájemných vztahů v jediném řízení, resp. rozhodnutí, jak je tento požadavek, jakožto „ideální“ způsob řešení daných vztahů, opakovaně traktován v rozhodnutích zdejšího soudu (viz např. bod 63. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2019, č. j. 29 A 54/2014-314). Nadto závěry formulované ve vztahu k možnostem nahrazení projevu vůle senátem 31 A zdejšího soudu nejsou nosnými důvody pro jeho rozhodnutí.
64. V této souvislosti soud dodává, že napadené rozhodnutí ruší jako celek, tedy kromě zamítavého výroku I. rovněž výrok II. o nákladech řízení, u něhož odkazuje na jeho akcesorickou povahu (bez ohledu na otázku nyní předloženou rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu o tom, zda je takový výrok napadnutelný odvoláním – viz „předkládací“ usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 4 Afs 152/2020-31). S tím se pojí skutečnost, že ve zmíněném rozsudku ze dne 23. 6. 2021, č. j.

31 A 120/2019-404, senát 31 A vyslovil závěr, že pro určení odměny zástupce za zastupování ve správním řízení platí speciální pravidlo obsažené v § 10 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), podle něhož se považuje za tarifní hodnotu částka 5 000 Kč. Ani s tímto závěrem se nyní soud (senát 29 A neztotožňuje), neboť důvody pr

65. o takový názor nepovažuje za přesvědčivé (s ohledem na sporné řízení, které představuje obdobu řízení před civilními soudy a jako východisko se tak nabízí spíše hodnota věci či plnění), nicméně uvádí, že proti zmíněnému rozsudku byla podána kasační stížnost a s nastolenou otázkou by se tak měl Nejvyšší správní soud vypořádávat.

V. Závěr a náklady řízení

66. S ohledem na výše uvedené krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na něm, aby zajistil nápravu shora vytčených vad. Ty se ve smyslu výše uvedeného týkají zejména toho, zda bylo možné s přihlédnutím k obsahu Stanov mít některé uplatněné nároky za natolik konkrétní, že u nich bylo možné rozhodnout o nahrazení projevu vůle; s tím souvisí také otázka postupu (případně analogického) dle příslušné hmotněprávní úpravy (občanského zákoníku či občanského zákoníku z roku 1964, včetně lhůt). Žalovaný bude také muset rozhodnout o svém postupu nejen ve vztahu ke Smlouvě (o majetkovém a finančním vypořádání), ale také k Dohodě vlastníků (provozně souvisejících vodovodů), potažmo ve vztahu k návrhům týkajícím se Smlouvy a Dohody vlastníků. Žalovaný by také měl reagovat, aniž by soud předjímal oprávněnost daných námitek, na argumentaci žalobce týkající se procesního postupu žalovaného ve věci.
67. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova zástupce (advokáta) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a advokátního tarifu. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby [porada s klientem před podáním žaloby přesahující jednu hodinu a dvě podání ve věci samé (žaloba a replika ze dne vyjádření ze dne 23. 4. 2020)] a tři režijní paušály, a to ve výši $3 \times 3 \times 100 \text{ Kč}$ a $3 \times 300 \text{ Kč}$ [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. c) a d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 142 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.
68. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
69. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, právo na náhradu nákladů tak tato osoba nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu